

“Işık hızında gidene ışık denir.” – A. Einstein

Bugün Bebek sahiline yürüdük annemle. Önüne pahalı arabaların park edildiği bir takım eski evlerin arasından. Cumartesi olmasına rağmen çok boştu. Dönüşte taksici tenhaliğin derbiden kaynaklandığını söyledi. *Yoksa buralar tıklım tıklım olurdu.*

Futbolun az sayıdaki faydasından birini yaşamış oldum.

Bir endüstri olduğunu kabul ediyorum. Onun için bu endüstride mesela *şıke* denen bir *adet* olması bana tuhaf gelmiyor. Tiyatroda *prova* olması eğlenceye hanel getirmiyor, futbolda neden böyle? Bir tarafı *tuttuğumuz* için herhalde.

Tiyatroya gittiğimizde bir tarafı tutmuyoruz. Orada *hikaye* mühim. Futbolda ise hikayeye benliğimiz karışıyor. Yenen ve yenilenle herhangi bir organik bağımız yok, Beşiktaş kazansa veya kaybetse bana doğrudan bir faydası veya zararı olmuyor ama insanlar bu sebeple günlerini daha mutlu veya mutsuz geçirebiliyorlar.

Eskiden beri ilginç gelir. İnsanlara güvenimi kaybetmemin de sebeplerinden biri.

Ben seni sevmeyebilme ihtimalini sevdim.

Atatürk'e ithaf edebiliriz. *Reis'e* de.

Yusuf Kaplan isimli bir *adamcağız* var. Kendisinin *Türkiye'ye yön vermek* ve bizleri *bilinçlendirmek* dışında ürettiği 1 (yazıyla bir) makul, ayakları yere basan fikrini okumadım. Eski zamanlarda Said Nursi'nin ne kadar da anlaşılmayan biri olduğunu ve kendisinin nasıl onu kimsenin anlamadığı kadar anladığını anlatırdı, şimdi Türkiye'yi bekleyen tehlikeleri nasıl kendisi gibi kimsenin görmediğini anlatıyor... Sanırım.

Bu insanların böyle olmasına şaşırıyorum, yeryüzü her çeşit insanla kaynıyor. Şaşırdığım bu zevatin itibar bulması. Hayatını obskürantist boş lafa adayan insanların *üstad* sayılması.